

absurd i en situation, hvor det ville være mere nærliggende at drøfte afviklingen af NATO.

Når man ikke vil det, men i stedet vil oprette en ny struktur med »udrykningskorpset« og/eller genoplive WEU, opstår der mistanke om andre hensigter, f.eks. »out of area«-strategier, noget, som endda uden traktatændring lader sig gøre inden for WEU's rammer.

Uanset hvad hensigten er, er der en nærliggende risiko for, at NATO eller WEU i givet fald fristes til at optræde som selvbestaltet gendarm i Europa eller globalt helt i strid med ideerne om en international retsorden.

Mindretallet finder derfor, at Danmark kategorisk må afvise medlemskab af WEU eller deltagelse i andre skridt, der kan genoplive WEU's rolle. Mindretallet finder også, at planerne om NATO's særlige udrykningsstyrke bør skrinlægges. Nogen saglig begrundelse for dens oprettelse er det umuligt at få øje på.

Trods bortfaldet af det traditionelle trusselsbillede er det rigtigt, at der stadig er megen ustabilitet i Europa, at de materielle muligheder for global selvdestruktion i en atomkrig fortsat er til stede, og at der knytter sig betydelig usikkerhed til udviklingen af de politiske magtforhold i Sovjetunionen.

Derfor finder mindretallet det ikke aktuelt med en nedlæggelse af NATO her og nu i stil med nedlæggelsen af Warszawapagten, men at NATO straks bør slå ind på en kurs, der peger i retning af nedlæggelse.

Det betyder, at NATO-landene må gå i gang med en hurtig og kraftig nedrustning, herunder nedlæggelse af alle taktiske atomvåben i Europa, at NATO må afstå fra nye oprustningstiltag, som Rapid Reaction Force, at flåde- og flystyrker inddrages i hurtigt genoptagne nedrustningsforhandlinger (fortsættelse af CFE), og at NATO og NATO-landene straks indleder forhandlinger med de andre europæiske stater om sikring af freden gennem skabelse af fælles sikkerhedsordning inden for rammerne af CSCE.

CSCE og den europæiske sikkerhed

De meget beskedne skridt, der hidtil er taget til institutionalisering af CSCE-processen er

yderst skuffende set i lyset af, hvad der er behov for.

Det første fornødne er, at Helsinki-principperne nedfældes i en bindende traktat, der ratificeres af alle CSCE-staterne, inklusive USA og Sovjetunionen. På det grundlag må nedrustningsforhandlingerne intensiveres med henblik på at indgå en aftale, der sikrer, at staternes militære styrker under gensidig kontrol bringes så langt ned, at de er ude af stand til at angribe hinanden.

Videre må der indgås aftaler om beskyttelse af miljøet og menneskerettighederne, ikke mindst for nationale og etniske mindretal.

Slutstenen i denne proces vil være indgåelse af en traktat om europæisk sikkerhed, hvorved eksisterende militærblokke som NATO og WEU samtidig opløses.

Denne ordning, der altså bygger på et nedrustet Europa under gensidig kontrol, bør indebære etablering af et fælles CSCE-sikkerhedsråd, der kan foretage mægling og anvende politiske og økonomiske sanktioner mod traktatkrænkelser, og som råder over en fredsbevarende styrke, der i samråd med FN's Sikkerhedsråd kan indsættes for at forebygge og bilægge konflikter i Europa.

EF's rolle

Mindretallet ser ingen rolle for EF i nogen militærpolitisk sammenhæng. Mindretallet afviser enhver kobling mellem EF og WEU såvel som udvikling af en militær dimension i selve EF.

EF spiller uundgåeligt en rolle i den globale økonomiske politik og i handelspolitikken. Her bør EF bidrage til en øget udligning mellem Nord og Syd og altså afvikle sine egne protektionistiske holdninger. Det vil styrke den internationale sikkerhed. I Europa må EF – som økonomisk organisation – åbne sig fuldt ud for de øvrige demokratiske stater og deres eventuelle ønsker om medlemskab.

EF-staternes udenrigspolitiske samarbejde, EPS, bør fortsat fungere, som det hidtil har gjort. Det vil sige, at enhver majorisering må være udelukket, men at medlemsstaterne kan koordinere deres udenrigspolitik og indtage